

Nr 64.

Av herr **Olofsson** i Digernäs, om skrivelse till Kungl. Maj:t
angående möjliggörande av försäljning i vissa fall utav
med kvarstad belagd lös egendom.

Enligt utsökningslagens 8 kap. § 181 äger överexekutor, där fara är för vanvård eller försämring av med kvarstad belagd fast egendom, förordna syssloman att egendomen omhändertaga och förvalta. Men vad lös egendom beträffar finnes intet stadgande, som emot den ena partens bestridande möjliggör för någon att förhindra det kvarstadbelagd egendom får vanvårdas och försämrans.

Exempelvis: En skogsägare säljer ett visst antal träd för avverkning. En handpenning är lämnad, men återstoden av köpesumman skall betalas på viss tid. Köparen avverkar den köpta skogen, men som säljaren ej fått full betalning och risk föreligger att ej få betalt, så söker säljaren och får kvarstad på virkespartiet. En långvarig rättegång uppstår, och säljaren kan ej förmå köparen att överenskomma om försäljning av det kvarstadbelagda virket och följden blir att virket får ligga tills rättegången, som tagit många år, tagit slut och virket har hunnit att bli så gott som värdelöst. Detta är ett förhållande, som ej så sällan förekommer och som icke allenast är till skada för de tvistande parterna, utan även för det allmänna.

Jag anser, att, i sådana fall som detta, båda parterna var för sig borde hava rätt att få den beslagtagna löseendomen efter prövning av överexekutor försäld och att försäljningssumman sättes i taka händer tills rättegången mellan de tvistande vore avgjord.

Då en sådan lagändring, som jag här avser, ej givetvis av enskild motionär till sin rätta form kan framläggas för riksdagen, hemställer jag

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag till sådan lagändring, som här ovan åsyftas.

Stockholm den 20 januari 1922.

Johan Olofsson.
